

Auto biografie

Ik had vroeger een aantal wensen. Een boek met de belangrijkste kennis en een boek met daarin mijn levensverhaal. Een boek over een levensverhaal moet wel interessant zijn vind ik. Ik had vroeger toen ik nog een jong kind was niet het gevoel dat ik een interessant leven zou krijgen. Ik was vroeger voornamelijk mezelf bezig aan het houden met mensen en tv kijken. Ik heb nooit gedacht dat mijn leven boeiend kon zijn. Nu ik bijna 43 jaar ben kan ik zeggen dat mijn leven zeker boeiend is geweest. Ik was niet bekend bij het grote publiek, maar toch kende iedereen mij. Mijn enthousiasme voor kennis trok mensen aan. Ik geloof dat veel kennis interessant gevonden wordt. Maar kennis is leuk maar het is ook leuk om je eigen geschiedenis op te halen. Je kan tijdens het schrijven van een autobiografisch boek genieten van wat je meegemaakt hebt. Er zijn mensen die een akelig gevoel hebben over hun geschiedenis. Ik geen akelig gevoel. Ik voel een soort van fascinatie over mijn pad. Ik heb namelijk niet veel stilgestaan. Ik kan soms lachen om mijn verleden. Ook heb ik mijzelf in bepaalde periodes van mijn leven voor de gek gehouden. Ik had sommige dingen beter kunnen weten. Ik zie de onwetendheid die ik had als een natuurlijk gevolg van mijn situatie. Ik voel me nu wetend. Dit is ontstaan door een periode van onwetendheid die zwaar aan me knaagde.

Vroeger had ik een aantal limiterende ideeën die me frustreerde. Deze zorgden ervoor dat ik niet volop kon leven. Nu heb ik tijdelijke patronen die me helpen bewuste kennis te uiten. Ik maak een intentie en de inzichten komen uit me borrelen. Ik ben een geactualiseerd, gebalanceerd persoon geworden. Ik heb meesterschap gevonden in communicatie. Vroeger was ik minder ervaren in communicatie. Door de jaren heen heb ik gekozen voor kennis verkrijgen en meesterschap in een leider te zijn en communicatie. Meesterschap is voor iedereen haalbaar, maar daar moet je aan beginnen. Ik heb een geschiedenis met de GGZ vanaf 2016. Ik ben het niet eens met de oordelen van de GGZ, maar wat ik wel beaam is dat de GGZ mij leerde kennen in een periode van complexiteit. Maar omdat ik in bewustzijn gegroeid ben door de jaren heen zou ik nu iemand anders beoordelen. De evaluatie van mij is binnen een kwartier gedaan en ze houden dezelfde diagnoses. Soms is er een herevaluatie en dat is dan weer door iemand anders die mij niet kent, ze evalueren mij elke keer binnen een kwartier en ik krijg niet de kans om het hele plaatje te zeggen. Het hele plaatje is mijn geschiedenis. En dit duurt een aantal uur. Ik schrijf mijn geschiedenis met meerdere redenen. 1 daarvan is de GGZ bewust maken dat een simpele diagnose niet altijd hoeft te kloppen, Een andere reden is voor mijn zoon dat ik het hele verhaal niet kan vertellen omdat we een afstand hebben omdat we niet samenwonen.

Ik kies met dit boek om 99% van de feiten te geven. De reden hiervoor is dat ik niet alles kan herinneren en dat sommige feiten te persoonlijk zijn. Misschien kom ik met mijn persoonlijke feiten op mijn sterfbed. Maar alles van iemand weten hoeft niet het doel te zijn. Het is belangrijk dat je de pareltjes die gegeven worden gaat waarderen. Mijn doel van dit boek is om pareltjes verspreid aan te bieden en je inzichten te geven van het jonge brein, het jong volwassen brein en het volwassen brein. Ik hoop dat men na het lezen van dit boek mensen ook de drang krijgt om hun verhaal op te schrijven. Ik ben ervan overtuigd dat als meerdere persoonlijke verhalen de wereld in komen, dat men meer begrip heeft voor de menselijke condities. Met de info van meerdere biografieën kan de samenleving problemen bij de ontwikkeling eerder voorkomen en opvangen. In mijn ogen is de houding laat mensen hun gang gaan, het menselijkst.

Laten we beginnen.

Mijn eerste herinnering is dat ik wakker werd in het ziekenhuis toen het licht aan ging. Ik was alleen en ik was na het wakker worden in gesprek met mijzelf. Kom bij mij, dacht ik. Ik ben bang. Er komt niemand, ik ben zo alleen. Ik moet omgaan met het alleen zijn dacht ik en toen viel ik in slaap.

Bovenstaande is mijn eerste bewuste situatie die ik me compleet kan herinneren. Van daarvoor weet ik niets. In mijn ogen bestond ik opeens. De basis van alleen door het leven doorgaan was al gezet. Mijn houding was: ik sta er alleen voor, ik kan zo weer alleen zijn. Ik was toen 2 jaar en ik was net besneden. Ik herinner me nog vaag dat ik opgehaald werd uit het ziekenhuis. Ik kan me nog een auto herinneren: het was een fiat panda. Ik kan me nog herinneren dat ik dacht wat een krakkemikkige auto. Ik kende dit woord niet maar ik weet dat ik dat gevoel had. Gevoelens zijn voor cursors van gedachten realiseerde ik me gaandeweg in het leven.

De volgende herinnering was dat ik voelde dat mijn moeder wilde dat ik geen luier meer nodig had. Ik had het idee dat ze niet blij was met het omdoen van mijn luier. Ik zei op 2.5 jarige leeftijd dat ik wilde stoppen met de luier. Dit geschiedde en ik had snel geen luier meer. Mijn moeder was onder de indruk dat ik het zelf aangaf. Of mijn moeder het in haar gedachten had dat ze de luier niet meer wilde, weet ik niet zeker. Ik leefde op gevoel, kan ik me nog herinneren. Er waren weinig gedachten die me wakker hielden.

De volgende herinnering was dat ik in een soort van fijne waas was, ik kon niets zien maar ik voelde me hemels. Op een gegeven moment kwam ik uit die waas toen ik mijn moeder hoorde. Haar scherpe stem was net alsof iemand met de nagels op een krijtbord krabde. Ik herinner me mijn moeders stem in sommige situaties als heel onaangenaam. (ik was wijs genoeg om mijn moeder niet compleet te veroordelen met haar stem)

De enge knuffel.

Mijn leven ging door en ik herinner me dat mijn moeder met iemand aan het praten was. Toen vroeg ze me bij haar en toen gaf ze me een knuffel. Ze deed dit zo hard dat ik bijna stikte. Ik duwde haar van mij af en ik wilde een paar weken geen knuffel mee. Ik wilde op een gegeven moment weer geknuffeld worden, maar ik durfde dit niet te vragen. Ik was bang dat het uit de hand zou lopen. Mijn wantrouwen naar mijn moeder was geboren. Hierin ben ik langzamerhand ontgroeid maar in de basis had ik wantrouwen voor meerdere mensen opgelopen. Het wantrouwen was vroeger een basis van mijn gedrag, ik heb sinds ik 17 jaar was meer vertrouwen kunnen vinden in mensen. Mijn ervaringen werden toen fijner.

De peuterspeelzaal.

Ik kon me goed herinneren dat ik op de peuterspeelzaal zat. Ik bekeek kinderen en ik vond ze rare wezens. Ze hielden zich altijd bezig met van alles en nog wat en ze waren onverzadigbaar dacht ik. Ik vond dit bezig zijn raar, ik zelf had niet het gevoel dat ik met dingen bezig wilde zijn. Ik observeerde kinderen en ik kwam tot de conclusie dat men veel te serieus was. Ik kende dit woord niet, maar ik weet het gevoel nog.

Mijn moeder zegt altijd dat eerst gedachten er zijn en gevoelens komen dan naderhand. Ik heb ervaring dat gevoelens erg lijken op gedachten en dat gedachten alleen komen als je de woordjes kent.

Een kip.

Een herinnering dat ik had was dat mijn oom Hans iets wilde laten zien. Toen gingen ze een kip slachten. Ik keek misschien niet of was niet bewust. Ik heb er niets aan overgehouden. Ik vermoed dat sommige traumatische situaties niet in je bewustzijn komen.

Mijn vaders werk in de kas.

Ik kan me nog goed herinneren wat mijn vaders werk was. Hij werkte in een kas en ik kwam daar regelmatig. We gingen lekker komkommer eten en we gingen in de warme kas spelen. Ook de boerderij bij de kas was speciaal. Ik kreeg een boers gevoel van vrijheid.

De step (4 jaar)

Ik stepte met mijn step wat af. Op een gegeven moment ging ik op de step staan om mijn grenzen te verleggen. Ik reed richting een boompje en mijn teelballen kwamen tegen de boom terecht. Het deed enorm veel pijn. De gedachte die ik kreeg was dat ik geen kinderen kon krijgen. Frappant omdat ik op die leeftijd niet verteld had gekregen dat de testikels voor kinderen konden zorgen. Dit zie ik als mijn eerste spirituele ervaring. Ik was het snel weer vergeten maar na later onderzoek kwam deze herinnering naar boven.

Het water. (4 of 5 jaar)

Ik speelde bij het water en ik kwam dichtbij de rand. Voordat ik in het water kwam kwam mijn moeder bij me en ze hield me tegen. Dit was raar omdat ik alleen buiten speelde en mijn moeder had geen reden om naar mij toe te gaan. Ik hoorde later dat mijn moeder een gevoel of een stem in haar had die zei dat ze naar mij toe moest gaan. Dit deed ze en ze was op tijd. Deze ervaring gaf me het idee over het supernatuurlijke.

Gepest worden op de basisschool (de Zuidacker)

Ik ging naar de basisschool. Ik merkte dat ik daar niet op zijn plaats was. Ik was (en ben nog steeds) een observerend persoon en kinderen vonden dit vreemd. Na school gingen kinderen me achterna en ze wilden me pakken en dingen met me doen. Mijn gevoel over school was niet positief. Wel had ik een lichtpunt en dat was Cindy.

Cindy

Ik vond haar heel lief en ik wilde met haar samenzijn. Spelen kende ik niet echt maar ik voelde dat ik haar leuk vond. Ik was 5 of 6 jaar en toen was ik al verliefd. Ik voelde dit door aan haar te denken en ik kwam in mijn hoofd bij een liefdevolle energie. Deze energie was ook eng omdat ik het gevoel had dat ik dood zou gaan. Cindy ging op een gegeven moment met een jongen spelen die mij voorheen pestte op school. Ik wilde toen niets meer met haar te maken hebben.

Schiet op.

Mijn moeder moest geloof ik naar de apotheek en ze had haast. Ze zei: loop door terwijl ik niet wist waarheen. Deze situatie gaf me zoveel stress dat het in mijn onderbewuste bleef. Ik had voor langere tijd problemen en angst aanvallen dat ik te laat zou komen. Met behulp van het voelen van de energie die ik voelde bij het potentieel te laat op een afspraak komen, heb ik de situatie onder ogen gezien en verwerkt. Dit is gebeurd toen ik 36 was.

De put.

Ik speelde vroeger veel met knikkers met mijn zus Estella. Mijn knikker was in een put gevallen. Ik kon de deksel omhoog tillen en mijn zusje wilde de knikker uit de put halen. Alleen de putdeksel was heel zwaar en ik zei ik hou het niet meer vol. Estella zei nog even en toen kon ik het niet meer vasthouden. De deksel kwam op haar vinger en ze was zwaargewond. Ik heb deze herinnering verdrongen. Estella zei in 2004 dat dit gebeurd was. Toen herinnerde ik het me weer. Wonderbaarlijk dat je bepaalde herinneringen vergeet en dat ze op een bepaalde manier weer terug kunnen komen.

De speciale plek.

Bij het huis was een bosje met een grasveldje. In mijn ogen was het een magische plek. Ik denk er nog aan hoe speciaal het was. Op een jonge leeftijd was ik magisch denkend.

De IQ test (5 jaar)

Ik kreeg een IQ test toen ik op de Zuidacker zat. Ze stelde me een aantal vragen en ik voelde me vooral in de war. Wat wilt die vrouw dacht ik. Ik had van jongs af aan het gevoel dat mensen raar deden. De vrouw zei er komt een kind naar je toe. Wat doe je? Ik dacht dat kinderen voornamelijk je willen pesten dus ik deed kwetsbaar non verbaal mijn handen voor mijn lichaam met het signaal pest me niet. De vrouw vroeg niet strategisch door naar mijn gedrag. Ze dacht dat ik vreemd gedrag had. Ik kreeg een IQ van 85 toegeschreven.

De Zuidacker het onbekende meisje.

Op de Zuidacker zei ik iets tegen een meisje. Ze moest opeens huilen. Ik wist niet wat ik verkeerd had gedaan, maar ik wilde dit weten. Ik vroeg aan de leraar waarom ze moest huilen. Ze gaf me geen antwoord. Dit was voor mij zeer onbevredigend, daarom is me dit bijgebleven. Het gevoel van niet weten had ik toen al een beetje opgebouwd. Ik was ongeveer 5 jaar en ik had toen al interesse in emoties.

De geboorte van Zerliene.

Ik kan het nog goed herinneren. Het was een huis bevalling. Opeens had ik een zusje erbij. Ik was bijna 5 jaar.

De droom.

Ik had een aparte droom namelijk ik keek tv met mijn vader en toen zag ik op tv een man wakker worden in een ambulance. Hij tikte op zijn bed en roepte ik ben Jezus. Deze droom was ik snel vergeten maar deze droom kwam later op mijn 40e weer terug.

De verhuizing. (6 jaar ongeveer)

We gingen van het ene huis naar de Anna van Saksenstraat verhuizen. Ik kan het me nog goed herinneren. We aten Chinees eten en het was gezellig en lekker. Het Chinese restaurant bestaat nu nog steeds. De woning waar we heen gingen was een koopwoning.

De jongen met een bril.

In de buurt was een jongen die ik niet aardig vond. Hij kreeg een bril en ik pestte hem heel even hiermee. Het aparte was dat 2 a 3 maanden later dat ik ook een bril nodig had. Het moment dat ik minder kon zien, kan ik me nog herinneren. Ik ging naar school en opeens kreeg ik steken in mijn ogen. Toen was mijn zicht slechter geworden. Ik had een sterkte van -3 in 1 keer, dit is heel erg hoog en ik vermoed dat iets lichamelijks met je gebeurt dat je een bril nodig hebt.

Zuchten bij de dokter.

Ik had druk op mijn lichaam en ik moest zuchten. Mijn moeder vond dit mogelijk vreemd. Ze dacht dat ik klaagde op mijn eigen manier. Maar ik voelde me niet lekker en moest zuchten. Ik hield mezelf in omdat mijn moeder dit wilde, maar ik zag mijn moeder als een soort van er bestaat geen woord hiervoor. Ik ben van mening dat er meer woorden moeten bestaan die bepaalde soort mensen aanduidt.

Judo

Op jonge leeftijd deed ik Judo (6 jaar) maar ik was hier niet goed in en ik vond het niet leuk. De Judoleraar zag dat ik graag wilde rennen. Hij adviseerde mijn moeder om atletiek te doen. Ze begreep turnen en ik werd op turnen gezet. Dit was ook niet mijn ding, langzamerhand ging ik meer naar voetbal toe groeien. Ik voetbalde graag maar ik wilde niet in een team voetballen.

De kameleon. (7 jaar)

Ik had moeite op school op de Zuidacker. Dit viel op voor de leerkrachten. Ze gaven mijn ouders het advies om naar een LOM school te gaan. (leer opvoed moeilijk betekende de afkorting volgens mij) Ik ging naar de Kameleon in Zoetermeer. De afstand tussen Pijnacker en Zoetermeer was ongeveer 12 kilometer. Ik moest met de bus naar Zoetermeer, maar dit was een probleem. De buschauffeur Toon rookte in de bus. Ik was snel wagenziek en moest snel overgeven door de stank en door de bewegingen van de bus. Toon werd gevraagd om niet te roken in de bus. Echter hij ging roken voordat we in de bus kwamen. De bus stonk naar sigaretten. Ik moest op een gegeven moment zelf naar Zoetermeer fietsen, want de bus was niet houdbaar. Ik was ongeveer 9 jaar.

Mark 1e schooljaar kameleon.

Mark was een sociaal en wijs jongetje, ik zag hem als een vriend en hij behandelde mij als een vriend. Hij verhuisde na een jaar naar Rotterdam. Ik ben 1 keer op bezoek geweest en toen verwaterde het contact. Zo'n goede vriend had ik voor langere tijd niet gehad.

Sheba en Cindy.

We hadden 2 katten, Sheba en Cindy. Cindy was vernoemd naar mijn eerste grote liefde en Sheba was genaamd door mijn ouders. Sheba was een schat van een kat maar Cindy was gemeen. Dit werd steeds erger. Ik klaagde bij mijn ouders dat de kat vervelend was. Een dag later was de kat weg en mijn ouders zeiden dat Cindy waarschijnlijk weggelopen was. 5 jaar geleden ging ik de punten bij elkaar zetten en ik realiseerde me dat mijn ouders Cindy weg hadden gedaan. Grappig dat ik zo lang in de leugen geloofd had. Ze hadden me toen verteld dat ze Cindy op de polder hadden achtergelaten.

Ga niet geloven.

Ik was bij opa en oma en ze hadden het over geloof. Ik was atheïstisch opgevoed en ik wilde weten wat geloof was. Ik vroeg dit aan mijn moeder en ze ging me overtuigen niet te geloven. Ik zat in de knel want ik kan niet van geloof af gaan als ik niet weet wat geloof was. Gedurende de preek die ik kreeg voelde ik de druk op mijn hoofd toenemen. Ik was niet lekker aan het worden. Opeens gebeurde het, ik kreeg een gedachte uit het niets en ik zei iets. Mijn moeder hoorde het en ze stopte met praten en eindigde het gesprek. Ik was verwonderd dat ik een nieuw idee had gemaakt uit het niets. Mijn vertrouwen in mijn ouders was lager dan ooit. Ze konden mij in nare situaties laten komen. Ik heb gelukkig na langere tijd mijn vertrouwen teruggevonden.

Pesters op de Kameleon.

Er waren 2 jongens op school die echte pesters waren. Ik werd in het nauw gedreven door hun. Dit was voor mij een grote crisis. Mijn vader kwam met het advies om van me af te bijten. Ik deed dit met veel angst maar ik kon geen kant op. Ik sloeg 1 van de pesters en hij sloeg terug. Op een gegeven moment stopte hij met slaan en hij liet mij voortaan met rust.

De periode na het pesten.

Ik ging voetballen met klasgenoten op het grasveld. Dit vond ik leuk. Ik voelde veel voor om beter te worden in voetbal.

Mijn Libido.

Omdat ik vroeg verliefd was, had ik altijd hoop voor een vriendin. Jammer genoeg kreeg ik niet veel gevoel van zelfwaarde, ik schaamde voor mezelf. Vanaf 11 jaar wilde ik al liefde bedrijven in de vorm van sex. Pas op mijn 19e was mijn eerste keer. Ik had vanaf 6 jaar tot 19 jaar vol verdriet gelopen omdat ik geen vriendin kon krijgen.